

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Jakuba Kroupy, ve věci

žalobce: **D. M. P.**, narozený „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupen advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. MV-9960-8/SO-2020,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 3. 2020, č. j. MV-9960-8/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-5522-36/PP-2018, **se pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, dne 9. 3. 2020, č. j. MV-9960-8/SO-2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-5522-36/PP-2018, kterým byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dále byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce napadenému rozhodnutí vytkl jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce napadal nepřezkoumatelnost již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak na jeho odvolací námitky nebylo žalovaným dostatečně reagováno a byla tak aprobevována vada předchozího rozhodnutí. Zejména se správní orgán zapomněl vypořádat s důkazními návrhy, a to jak výsledky konkrétních osob, tak se zprávou Probační a mediační služby či s výpisem z evidence přestupků. Účelem těchto návrhů bylo prokázat rozměr hrozícího zásahu do rodinného života žalobce a jeho syna, neaktuálnost a zcela nízkou míru rizika závažného ohrožení veřejného pořádku žalobcem. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že důkazní návrhy nelze redukovat pouze na prokazování intenzivního vztahu žalobce a jeho nezletilého syna. Žalovaný několik důležitých důkazních návrhů žalobce vyhodnotil nepřezkoumatelným způsobem, a navíc polemizoval s konkrétními tvrzeními žalobce, které chtěl žalobce navrženými důkazy prokázat. Žalobce učinil další důkazní návrhy i v průběhu odvolacího řízení, avšak žalovaný se s nimi vypořádal zcela laxe. Některé důkazní návrhy, a to předposlední zprávou Probační a mediační služby, zápisem na běžecký kroužek syna, rodinnými obrazovými záznamy, zprávou o psychologickém vyšetření syna, doklady o zaplacení synových materiálních potřeb, zcela pominul. Žalovaný nevyhověl ani návrhu žalobce na připojení spisu ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Tímto návrhem chtěl žalobce dosáhnout osvětlení své pobytové historie, ukázat, že mu byly uděleny ve výkonu trestu odnětí svobody kázeňské pochvaly apod. Žalovaný zcela proti jejímu smyslu vyhodnotil závěrečnou zprávu Probační a mediační služby, kterou se ukončil dohled nad žalobcem.
3. Pokud správní orgány chtěly zamítnout žádost žalobce zákonným způsobem, měly pečlivě a přezkoumatelným způsobem poměřovat proti sobě na jedné straně veřejný zájem na dodržování právních norem a rizika narušování veřejného pořádku pro futuro na jedné straně a na straně druhé zájem žalobce a jeho syna na vydání povolení k přechodnému pobytu. Správní orgány se však soustředily výhradně na jediný trestný čin žalobce a úplně se opomněly vypořádat mimo jiné s praktickými dopady do rodinného života žalobce a jeho rodiny. Od spáchání trestného činu žalobcem uplynulo do vydání žalobou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí 6 let, žalobce svého jednání lituje, jeho chování prošlo výraznou změnou a jiné orgány důvěřovaly žalobci natolik, že na svobodě nepodléhá dohledovým opatřením. Žalobce navíc žil na území České republiky více jak 15 let, a to od svých 11 let věku. Dále nepřihlédly k tomu, že žalobce již písemný projev ve vietnamštině nezvládá, na území České republiky studoval a ve Vietnamu byl pouze jednou před devíti lety jako turista. Žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání, na území České republiky žijí všichni jeho nejbližší rodinní příslušníci, žalobce nemá na Vietnam takřka žádné vazby. Jeho synovi A. bylo v době vydání napadeného rozhodnutí více než 6 let a žalobce má eminentní zájem pokračovat v péči o něj. Žalobce mluví bezchybně česky a má na Českou republiku vazby sociální, kulturní i ekonomické. K prokázání těchto tvrzení navrhl žalobce soudu, aby byly provedeny výslechy žalobce, prarodičů syna žalobce, bratra žalobce, a dalšími listinnými důkazy, které žalobce navrhoval již ve správním řízení.

4. I kdyby správní orgány dospěly k závěru, že žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek, nemohly by dojít k závěru, že se jedná o hrozbu aktuální a skutečnou ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora. Žalovaný aplikuje východiska posuzování výhrady veřejného pořádku extenzivně, přísně a přepjatě formalisticky. Žalobce by pro záznam v rejstříku trestů nedosáhl ani na krátkodobé vízum za účelem návštěv svého nezletilého syna a tak se žalobce vůbec nebude moci podílet na výchově svého syna.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je konstatováno, že navrhované výslechy nemají na posouzení věci žádný vliv, neboť jimi lze prokázat pouze skutečnosti, které nejsou zpochybňovány. V daném případě se jedná o deklarovaný vztah žalobce se synem. Pokud Probační a mediační služba ve své závěrečné zprávě deklarovala, že riziko recidivy trestné činnosti a selhání byla hodnocena jako velmi nízká a riziko újmy s ohledem na charakter trestné činnosti není identifikováno, nelze dospět k závěru, že riziko neexistuje. Stav věci byl dle žalovaného zjištěn dostatečně. Žalovaným bylo konstatováno, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti v roce 2014, ačkoliv již byl otcem nezletilého občana České republiky. Narození syna mu tedy v páchání trestné činnosti nebránilo.
6. Pokud žalobce nyní prokazuje, že se ve vězení choval vzorně, pak se lze domnívat, že mu právě výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody v páchání trestné činnosti bránil. Čekat, zda u něj dojde k recidivě, by se mohlo jevit riskantní. O snaze žalobce aktivně se podílet na výchově syna nejsou na základě jím předložených podkladů pochybnosti. Odvolací orgán se jejich vztahem zabýval a své závěry uvedl v napadeném rozhodnutí. Žalobce může svého syna finančně podporovat i z Vietnamu, případně na jeho výživu může přispět i rodina žalobce pobývajících v České republice. Není zřejmé, proč žalobce opětovně navrhuje provedení důkazů, pokud některé jsou již součástí spisového materiálu. Pokud žalobce či jeho rodinní příslušníci hodlají soudu něco sdělit, mohou tak učinit čestnými prohlášeními, jak to mohli učinit již v průběhu správního řízení. Žalovaný zdůraznil, že se nejednalo o pouhé porušení práva žalobcem, ale o závažnou trestnou činnost ohrožující bezpečnost a zdraví osob ve velkém měřítku. Samo trvání zkušební lhůty nepředstavuje překážku toho, aby se na žalobce hledělo jako na bezpečného člena

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdejší společnosti, je to však právě charakter páchané činnosti, která vyvolává obavy z jejího pokračování.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Soud po zvážení skutkového a právního stavu případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Od roku 1997 (kdy bylo žalobci 11 let) do roku 2017, kdy bylo vydáno rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce, pobýval žalobce na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Ve správním řízení nebylo zjištěno, že by žalobce do Vietnamu pravidelně nebo na delší dobu v tomto období jezdil a nebylo ani vyvráceno tvrzení žalobce, že by měl kromě matky na Vietnam osobní vazby. Ke zrušení trvalého pobytu žalobce došlo v důsledku jeho trestné činnosti, neboť byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49 T 11/2014, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 11 To 9/2015, v právní moci dnem 30. 3. 2015, společně se spoluobžalovaným N. V. P., odsouzen pro pokus zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1, § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let se zařazením do věznice s dozorem dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku. Žalobce byl dne 26. 2. 2018 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby v trvání čtyř roků a s vysloveným dohledem po dobu prvních dvou let.
10. Dne 27. 3. 2018 podal žalobce žádost jako rodinný příslušník občana Evropské unie (svého syna) o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán založil do spisu výsledky žalobce a jeho bývalé partnerky T. V. (matky syna žalobce) provedené v řízení o správním vyhoštění žalobce. Žalobce se snažil v průběhu řízení obrazovými materiály, doklady o platbách, čestnými prohlášeními a návrhy výsledků své osoby, J. V. (prarodič nezl. syna), M. H. (partnerka J. V.), K. D. (pozn. soudu - připravuje syna žalobce na vstup do školy) či bratra žalobce, prokázat skutečnou péči o nezletilého syna. Těmto návrhům nebylo vyhověno. Z evidence přestupků bylo zjištěno, že v něm žalobce nemá záznamy. Žalobce dále předložil zprávy o průběhu probačního dohledu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Správní orgán I. stupně založil své rozhodnutí mimo jiné na tom, že na jedné straně je zde sice silná rodinná vazba, jak lze u vazby otce a syna předpokládat, na druhé straně však žalobce na syna ohledy nebral, když páchal trestnou činnost. Vztah k matce T. V. nebyl obnoven, matka žalobce žije ve Vietnamu, z tohoto důvodu případný návrat žalobce do Vietnamu nebude podle správního orgánu I. stupně představovat pro žalobce nepřekonatelný problém. Žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu a tak může žalobce přicestovat i na krátkodobá víza. Posun v chování žalobce od února 2018 svědčí pouze o tom, že byly splněny podmínky pro jeho podmíněné propuštění. Nelze z předložených materiálů dovozovat, že již v budoucnu nedojde k páčání trestné činnosti. Takový závěr je možné učinit až v únoru roku 2022 po uplynutí zkušební doby.
12. Na tyto úvahy navázal žalovaný, který ve svém žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že trestnou činností žalobce došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, což znamená, že se dopustil skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení základních zájmů společnosti. Od propuštění žalobcem uplynula krátká doba a zkušební doba dosud neuplynula, což ho vedlo k závěru, že byla dostatečně prokázána důvodnost aktuálního nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku žalobce i v budoucnosti. Případné přestupky žalobce či jejich absence nemají na závěry správních orgánů vliv. Vzhledem k tomu, že oba správní orgány nepochybují o aktuálně fungujícím vztahu otec – syn, nepovažoval žalovaný navržené výsledky za důvodné. Dále žalovaný uvedl, že syn je v péči matky a otec na něj nepravdělně podle vlastního uvážení přispívá a přispívá i k jeho psychickému a fyzickému vývoji společným trávením volného času a provozováním sportovních aktivit. V důsledku odsouzení žalobce bylo především na matce rodinu finančně zabezpečit a není v kompetenci správního orgánu rozhodujícího o žádosti žalobce zpochybňovat roli matky při výchově. Sice došlo k odložení školní docházky syna žalobce, ale lze očekávat, že nezralost dítěte v příštím roce odezní. Čestná prohlášení paní K. D. a M. H. svědčí o zájmu žalobce na lepších výsledcích syna, avšak není zřejmé, zda požadavky žalobce nejsou za současného stavu předčasné, neboť určité problémy syna mohou být umocněny skutečností, že v důsledku žalobcova odsouzení s ním žalobce podstatnou část života netrávil. Připojení spisového materiálu z řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalovaný nepovažoval za nutné.
13. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
14. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž konstatoval, že při výkladu uvedených pojmů, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle zákona o pobytu cizinců, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (dle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, které uvádí, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.
16. Soud při svých úvahách vycházel rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-40, kde byl řešen případ obdobný jako je případ žalobce a Nejvyšší správní soud v něm vymezil některé zásadní aspekty postupu správního orgánu a jeho přezkumu soudem. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že z ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že samotná závažnost spáchané trestné činnosti ještě sama o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost cizince ovšem jistě v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že cizinec i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti, jeho chování ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. Skutečnost, že byl cizinec z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku jeho dalšího protiprávního jednání, který svou nápravu z formálního hlediska neosvědčil proto, že k tomu ještě objektivně neměl příležitost. Samotné podmíněné propuštění přitom s ohledem na podmínky, které pro použití tohoto institutu stanoví § 88 trestního zákoníku, svědčí o tom, že příslušný soud, který o něm rozhodl, shledal, že cizinec prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepšení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Stanovení dohledu nelze bez dalšího vnímat jako apriorní vyjádření nedůvěry v nápravu cizince, neboť v takovém případě by vůbec nemohl být podmíněně propuštěn. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, že je správní orgán povinen se pečlivě zabývat i situací nezletilých dětí; brát v úvahu též věk dítěte a míru závislosti na péči rodičů a je třeba se zabývat i aktuálním fungováním rodiny v době rozhodnutí. Dále se musí správní orgán zabývat i tím, zda je zde nejen formální možnost stýkat se s dítětem, resp. možnost získat jinou formu povolení k pobytu, ale zda je tato možnost reálná i s ohledem na správní praxi.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Při porovnání závěrů žalovaného, který aproboval závěry správního orgánu I. stupně, je zřejmé, že správní orgány neposuzovaly ve světle principů shora uvedených a v jejich rozhodnutí některé úvahy dílem chybí, některé nemají oporu ve správním spise a některé jsou s ním přímo v rozporu. Soud konstatuje, že ve zprávě o průběhu dohledu Probační a mediační služby ze dne 26. 2. 2019 je uvedeno, že žalobce se na osobní jednání v průběhu dohledu dostavuje řádně a včas, plní své povinnosti a byla s ním navázána velmi dobrá spolupráce. Dále je zde uvedeno, že rizika recidivy trestné činnosti, společenské újmy a selhání jsou nízká. Žalobce svým zodpovědným přístupem k plnění povinnosti dohledu prokazuje pozitivní změnu v chování s cílem se ve stanovené zkušební době osvědčit a nikdy se nevrátit do výkonu trestu odnětí svobody.
18. Pokud tedy správní orgány tuto zprávy interpretovaly tak, že toliko nevylučuje páčání trestné činnosti žalobce a je ve své podstatě s neutrálním významem, je jejich závěr v rozporu s významem této listiny, neboť je zřejmé, že vyznění této zprávy je pro žalobce jednoznačně pozitivní. Oporu ve spise nemají ani toliko spekulativní závěry žalovaného uvedené v jeho rozhodnutí ohledně důvodů opožděnosti vývoje nezletilého syna žalobce a prognózy jeho vývoje do budoucna, neboť k těmto skutkovým závěrům nebylo vedeno ve správní řízení žádné dokazování. Soud konstatuje, že shora uvedenými deficity zatížily správní orgány svá rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány v úvahy je v rozporu se spisy, a nemá v nich oporu.
19. Těžiště vad rozhodnutí správních orgánů však spočívá v nedostatečném rozsahu odůvodnění rozhodnutí, neboť jak vyplývá ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 383/2019-40, je třeba zkoumat aktuální závislost nezletilého dítěte na žalobci a fungování rodiny, resp. míru podílu žalobce na výchově a péči o nezletilého syna. Nepostačuje pouze konstatování, že zde existuje vztah otec – syn, ale je třeba se zabývat jeho intenzitou a reálným fungováním. Rovněž je třeba se vypořádat i s aktuálním životem a bezúhonností žalobce, neboť jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, samotná závažnost spáchané trestné činnosti nepostačuje k odůvodnění aktuálního nebezpečí pro veřejný pořádek jako důvodu pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt. Soud tedy konstatuje, že žalovaný i správní orgán I. stupně zatížili svá rozhodnutí i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadami podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť se dostatečně nezabýval intenzitou žalobcova soukromého a rodinného života a jeho aktuální hrozbou pro veřejný pořádek. Současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu, že je možno očekávat rozsáhlejší dokazování, další úkony správního orgánu a uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
21. Žalobce měl v projednávané věci úspěch, a proto soud výrokem II. v souladu s § 60 odst. 1 věty první uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 9 800 Kč, která se skládá, z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a dále z částky 6 200 Kč za 2 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úkony právní služby po 3 100 Kč poskytnuté právní zástupkyní Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou, [převzetí věci, podání žaloby, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“], a z částky 600 Kč za s tím související 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT. Uloženou povinnost náhrady nákladů řízení je žalovaný povinen splnit v obvyklé lhůtě. Náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku, který nebyl úspěšný, soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. června 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.